

GAYLE FORMANOVÁ

Znovu já

NĚKDY MUSÍTE PODSTOUPIT NÁROČNOU OPERACI SRDCE,
ABYSTE SI UVĚDOMILI, ŽE JEŠTĚ VŮBEC NĚJAKÉ MÁTE...

GAYLE FORMANOVÁ

Znovu já

NĚKDY MUSÍTE PODSTOUPIT NÁROČNOU OPERACI SRDCE,
ABYSTE SI UVĚDOMILI, ŽE JEŠTĚ VŮBEC NĚJAKÉ MÁTE...

Tato kniha je fikcí. I když – jako v každé beletrii – jsou literární postřehy a poznatky založené na zkušenostech, všechna jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorčiny fantazie, nebo jsou zcela fiktivní.

Pro Wilu a Denbele

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

LEAVE ME

Gayle Forman

Copyright © 2016 by Gayle Forman

Translation © Kateřina Elisová, 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z anglického originálu *Leave Me*, vydaného nakladatelstvím Algonquin

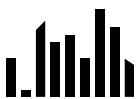
Books v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017
jako svou 6731. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9973-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9809-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-0149-8 (print)

New York City

1

Když dostala Maribeth Kleinová infarkt, pracovala přesčas, protože čekala na odsouhlasení finální korektury prosincového vydání.

První dvě píchnutí připomínala spíš slabost než bolest, takže ji hned nenapadlo, že se jedná o *srdce*. Myslela si, že se jedná o problém se zažíváním z porce mastné číny, kterou snědla před hodinou u svého stolu. Myslela si, že jde o úzkost, kterou v ní vyvolal dlouhý seznam věcí, které musí zítra zařídit. Myslela si, že je rozčilená kvůli rozhovoru, jenž vedla se svým manželem Jasonem, který si, když mu před chvílí volala, právě užíval taneční večírek s Oscarem a Liv nehledě na to, že si Earl Jablonski, soused pod nimi, bude stěžovat. A také nehledě na to, že když jsou dvojčata vzhůru po osmé, zvyšuje se šance, že se jedno z nich v noci vzbudí (a ji samozřejmě také).

Ale srdce ji nenapadlo. Je jí čtyřiačtyřicet. Je unavená a pořád musí myslet na daně. Ale ukažte jí pracující matku, která na tom *není* stejně. Kromě toho Maribeth Kleinová patří k tomu typu žen, které když slyší dusot kopyt, nepomyslí na koně, nedejbůh na zebry. Napadne ji, že někdo pustil moc hlasitě televizi.

Takže když na sebe začalo Maribethino srdce upozorňovat, vytáhla ze zásuvky lahvičku léku na zažívání a trochu upila. A přitom se dívala směrem k Elizabethiným dveřím a toužebně si přála, aby byly otevřené. Jenomže dveře, za nimiž Elizabeth spolu s Jacqueline, kreativní ředitelkou *Frapu*, debatovala o tom, jestli stáhnout

nebo nechat obálku, kterou zdobila známá mladá herečka, jejíž sexuální hrátky se objevily na internetu, zůstávaly zavřené.

O hodinu později bylo rozhodnuto, poslední korektury byly odsouhlaseny a odeslány do tiskárny. Než Maribeth odešla z kanceláře, zastavila se u Elizabeth, aby se s ní rozloučila, čehož ihned litovala. Nejen proto, že Elizabeth konečně zaznamenala, kolik je hodin, a podotkla, jak unaveně Maribeth vypadá. Nabídla jí voucher na odvoz taxíkem domů, což byl projev dobré vůle, kvůli němuž se Maribeth cítila trapně. I když ne tak trapně, aby ho odmítla. Litovala hlavně proto, že Elizabeth s Jacqueline probíraly plány na večeri a zmlkly, jakmile se Maribeth objevila v kanceláři. Jako kdyby se vnucovala na party, na kterou ji nikdo nezval.

Doma pak padla do postele a spala neklidně až do chvíle, kdy ji vzbudil Oscar roztahující se na posteli vedle ní. Jason už byl pryč. A i když se cítila ještě hůř než večer předtím, nějak se jí podařilo vstát z postele. Cítila se vyčerpaně a zvedal se jí žaludek, ale předpokládala, že to způsobil špatný spánek a čína. A taky jí trnula čelist, což si ale nedokázala nijak vysvětlit. Až později se dozvěděla, že tohle všechno jsou vlastně příznaky infarktu. Podařilo se jí obléknout Liv a Oscara a dovést je deset bloků do školky BrightStart, kde manévrovala uličkou mezi ostatními matkami, které si ji měřily s chladnou blahosklonností, což si vysvětlovala tím, že děti vodí jen v pátek. Ostatní dny s nimi chodil Jason (za což ho brightstartské matky zahrnovaly obdivem), takže Maribeth mohla sedět za svým stolem v práci dost brzy, aby mohla v půl páté odcházet.

„Zkrácená pracovní doba,“ slibovala jí Elizabeth. „Volné pátky.“ To bylo před dvěma lety, když se Elizabeth stala šéfredaktorkou *Frapu*, nového (a velkoryse financovaného) life-stylového časopisu plného celebrit. Použila tahle krásná a naleštěná jablíčka, když lá-

kala Maribeth do práce. No, vlastně tohle a také vysoký plat, který s Jasonem potřebovali, aby mohli dvojčatům zaplatit školku, o jejímž školném Jason žertoval, že je „přemrštěn na druhou“. Tehdy Maribeth pracovala na volné noze z domova, ale nedostávala pravidelný plat. Co se týče Jasonovy práce v hudebním archivu, výdaje na školné by spolkly polovinu jeho ročního příjmu. Měli dědictví po Maribethině otci, ale i když bylo štědré, pokrylo by jen jeden školní rok. A co kdyby nedostali místo ve veřejné školce (pravděpodobnost ještě těžší, než se dostat na Harvard, jak jim někteří tvrdili)? Opravdu potřebovali peníze.

Pravda ale byla taková, že i kdyby byla škola zadarmo, jako je zřejmě ve Francii, Maribeth měla podezření, že by tu práci vzala jen proto, aby konečně mohla pracovat po Elizabethině boku.

Kratší pracovní den se změnil na osmihodinový. A v době uzávěrky byl ještě mnohem delší. A volné pátky byly její nejnabitější dny z celého týdne. A práce po Elizabethině boku také nevypadala tak, jak si představovala. Vlastně tak nevypadalo vůbec nic, snad kromě školky. Byla přesně tak drahá, jak předpokládali.

Seděli v kroužku a Maribeth otevřela knížku, kterou na dnešní čtení Liv pečlivě vybírala – *Lilyina fialová kabelka*. Zamrkala, protože slova po stránce tančila. Ráno, když do záchodu zvracela už jen žaludeční šťávy, navrhla svojí dceři, že by asi měla čtení odložit až na příští pátek, což u Liv vyvolalo záchvat. „Jenže ty do školy nikdy nejdeš,“ kvílela dcera. „Nemůžeš porušit slib!“

Podářilo se jí přečíst celou knihu, i když z Livina zamračeného výrazu soudila, že její výkon byl dost nevýrazný. Když čtenářský kroužek skončil, rozloučila se s dvojčaty a autobusem dojela deset bloků zpátky domů. Místo toho, aby se vrátila do postele, po čemž zoufale toužila, zkontrolovala e-mailovou poštu. První z mnoha zpráv byla od Finouly, Elizabethiny asistentky, která napsala na sou-

kromou i pracovní adresu a prosila ji, jestli by nemohla zeditovat přiložený článek. Další zprávou v přijaté poště byl seznam neodkládných věcí, který si včera večer sama poslala z práce. Obsahoval dvanáct položek. Třináct, když přičte článek od Finouly, který jí právě poslala. I když se v podstatě snažila vyhnout tomu, aby něco odkládala – když to udělala, její seznamy metastázovaly –, v hlavě celý den protřepala a roztřídila. Co nemůže odsunout (preventivní gynekologická prohlídka, účetní, schůzka s Andreou), co může odsunout (zatelefonovat Oscarovu logopedovi, čistírna, pošta, prohlídka auta) a co by mohla přesunout na Jasona, kterému zavolala do práce.

„Ahoj, to jsem já,“ řekla. „Myslíš, že bys dneska večer zvládnul uvařit večeři?“

„Jestli se ti nechce vařit, tak si něco objednáme.“

„To nejde. Dneska je potlach rodičů s dvojčaty. A je u nás,“ připomněla mu. Protože i když to bylo napsané v kalendáři, i když mu o tom říkala na začátku týdne, a dokonce i když se potlach konal každý druhý měsíc už víc než čtyři roky, stále pro něj byl překvapením. „A mně není moc dobře,“ dodala.

„Tak to zruš,“ navrhl.

Věděla, že to řekne. Jason vždycky rád volil tu nejsnazší cestu. Ale potlach se zrušil jen jedinkrát před dvěma lety, těsně po hurikánu Sundy. Ano, věděla, že to není Jasonova věc. Ke skupině se připojila, když dvojčatům bylo šest týdnů a ona byla ze všeho k zbláznění vyčerpaná a cítila se během všech těch dní, kdy byla jen s dětmi, neuvěřitelně osaměle. A ano, někteří rodiče jsou vážně otravní (jako třeba Adrienne, která mění dietní omezení pro Clementine a Mo podle toho, co si právě přečte v *Timesech* – žádné mléčné výrobky, žádný lepek, a teď je to paleo strava). Ale jsou to její první přátelé z řad rodičů. I když je možná neměla ráda úplně všechny, byli to její druzi ve zbrani.

„Je mi hrozně,“ řekla Jasonovi. „A už je pozdě to odvolat.“

„Dneska je tady blázipec,“ odtušil Jason. „Než se celá databáze bude převádět do modernější verze, musíme přetahat desetitisíce souborů.“

Maribeth si představila svět, ve kterém by jí den zvaný „blázipec“ poskytl výmluvu, aby se mohla vyhnout starostem o večeři. „Nemohl bys prostě něco uvařit? Prosím.“ *Neříkej mi, ať objednám pizzu*, říkala si v duchu Maribeth a srdce se jí sevřelo – i když ne ze stresu, jak si myslela, ale z nedostatku krve procházející zúženou koronární artérií. *Neříkej mi, ať objednám pizzu*.

Jason si povzdechl. „Dobře. Udělám kuře s olivami. To mají rádi všichni.“

„Děkuju.“ Byla téměř dojatá k slzám, že se jedné zodpovědnosti zbavila, a současně cítila vztek, protože vlastně pořád jen něco musela.

Trvalo jí deset minut, než došla tři bloky do kavárny, kde se měla setkat s Andreou Davisovou, bývalou kolegyní z časopisu *Rule*. Nejraději by schůzku zrušila, ale Andrea, která byla rozvedená a měla dvě dospívající děti, byla bez práce. Časopis zaměřený na nákupy, v němž pracovala, se položil. Stejně jako se položil *Rule*. Stejně jako se položila celá další řada časopisů, ve kterých pracovaly.

„Máš takové štěstí, že děláš ve *Frapu* a s Elizabeth,“ řekla jí Andrea nad kávou, z jejíž vůně se chtělo Maribeth zvracet. „Všude je to boj.“

Ano, Maribeth si je toho vědoma. Je to boj. A ona má štěstí.

„Od *Rule* jsme ušly dlouhou cestu,“ pokračovala Andrea. Pamatuješ, jak jsme po 11. září roztrhali celé vydání a kompletně ho předělali? Jak jsme všichni pracovali do noci, jak byl všude ve vzduchu cítit zápach spáleného plastu? Někdy si myslím, že to byly nejlepší dny mého života. Není to zvrácené?“

Maribeth ji chtěla ujistit, že někdy má úplně stejné pocity, ale téměř nemohla popadnout dech, takže nebyla schopná promluvit.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Andrea.

„Není mi dobře,“ připustila Maribeth. Neznala se s Andreou až tak dobře, takže bylo jednodušší říct jí pravdu. „Mám divné symptomy. Bolesti. Na prsou. Mám obavy, aby to nebylo...“ nedokázala větu dokončit.

„Srdce?“ zeptala se Andrea.

Maribeth přikývla a zmíněný orgán se jí znovu sevřel.

„Já jezdím na pohotovost aspoň jednou do roka, protože jsem přesvědčená, že mám infarkt. Bolí mě paže a všechno to ostatní.“ Andrea zakroutila hlavou. „Ale nikdy to nic není. Tedy ne, že by o nic nešlo, je to reflux. Každopádně u mě.“

„Reflux?“

Andrea přikývla. „Pálení žáhy. Vedlejší produkt té záležitosti, které se říká stres. Možná jsi o něm už slyšela?“

Samozřejmě – stres. Teď už vše dávalo větší smysl. *Frap* jednou přinesl profil mladé seriálové herečky, které byla ve dvaceti sedmi letech diagnostikována rakovina prsu. „Nikdy nevíte,“ řekla herečka v článku. A před dvěma týdny Maribeth volala matka a zmínila se, že šestatřicetileté dceři její přítelkyně Ellen Bermanové diagnostikovali rakovinu prsu ve čtvrtém stadiu. I když se Maribeth s Ellen Bermanovou nebo její dcerou nikdy nesetkala, hrozně ji litovala a taky ji to vyděsilo natolik, že se objednala na preventivní gynekologickou prohlídku (a taky by se měla objednat na mamograf, od narození dvojčat tam byla jen jednou). Protože ta herečka měla pravdu: *Nikdy nevíte*.

A Maribeth ve skutečnosti opravdu nevěděla, že právě v tu chvíli jí kvůli nedostatku kyslíku odumírá srdeční tkáň. Takže pokračovala v programu dne. Andree slíbila, že se zeptá Elizabeth, jestli

nemá nějaké volné články nebo témata. Zavolala si taxík a dojela k účetnímu, kde nechala všechny potřebné papíry, aby jim mohli udělat daňové přiznání (už jednou odsunutě z dubna), které musí být hotové do příštího týdne. A pak si zastavila taxík a nechala se dovézt do centra do ordinace doktorky Crayové, protože i když se jí motala hlava a nepřála si nic jiného než se vrátit domů a padnout, se svou každoroční preventivní gynekologickou prohlídkou už měla půlroční zpoždění a nechtěla skončit jako dcera Ellen Ber-manové.

A protože nevěděla, že její pocit vyčerpání je důsledkem sníže-ného průtoku okysličené krve tělem, řekla sestře doktorky Crayo-vé, že se cítí fajn. A to i přesto, že jí sestra udělala základní testy a poznamenala, že má abnormálně nízký tlak a zeptala se jí, jestli by nemohla být dehydratovaná. Možná že byla. Možná je to tím. Takže si od sestry vzala kelímek s vodou.

Srdce jí vůbec nenapadlo. A zřejmě by to tak i zůstalo, kdyby se doktorka Crayová Maribeth nezeptala, jestli se cítí dobře.

Ta otázka zazněla jen pro formu. Ale doktorce Crayové, která porodila Oscara s Liv a prohlížela Maribeth velmi často, se poda-řilo zeptat právě v okamžiku, kdy jí kontrolovala prsa. Prsty jemně prohmatávala Maribethino levé prso, těsně nad srdcem, které ji už nebolelo, ale spíš měla pocit napětí, jako kdyby měla místo srdce buben. Ten pocit v ní vyvolal představu jejího těhotenského bří-cha. Takže Maribeth neměla jinou možnost než odpovědět: „No, vlastně...“

2

O dvě hodiny později Maribeth začínala panikařit.

Doktorka Crayová ji ujišťovala, že jistě o nic nejde, ale nechala ji taxíkem odvézt na nejbližší pohotovost, kam dopředu zavolala, aby dala vědět, že přijede. „Jen to zkontrolují, abyste měla jistotu,“ řekla. Jakmile dorazila do nemocnice, na zápěstí jí nasadili manžetu, připojili ji na monitory a přesunuli na oddělení kardio. Tam ji chodili pozorovat nekonečné řady lékařů, z nichž žádný nevypadal dost starý na to, aby mohl pít alkohol, natož aby se mohl věnovat medicíně.

Když jela do nemocnice, zavolala Jasonovi do práce, ale ozval se jí záznamník. Vzpomněla si, že říkal, že část dne bude mimo, takže mu zavolala na mobil. Ozvala se jí hlasová schránka. Jak typické. Byl alergický na telefonní hovory. Nenamáhala se s tím, že by nechala nějaký vzkaz. Konec konců jede v taxíku, který se docela podobá tomu, v němž se nechala odvézt z práce domů včera večer. Nezdálo se příliš přehnané myslet si, že tohle všechno za hodinu nebo dvě bude mít za sebou.

Místo toho napsala zprávu Robbie, která dvojčata hlídala od doby, kdy jim byl jeden rok, a Maribeth, která pracovala na volné noze, začala dostávat tolik práce, že si mohla ospravedlnit, že na hlídání někoho najme. Tehdy byla Robbie principálkou kreativního divadla Newyorské univerzity. Nyní už školu dokončila a byla z ní opravdová herečka s nepravidelným časovým rozvrhem. Takže Ma-

ribeth nebyla ani trochu překvapená, když jí odpověděla: *Nemůžu. Pozvali mě na konkurz!!!* A přidala několik emotikonů, aby zdůraznila své vzrušení. A pak připojila *Omlouvám se* a opět přidala několik emotikonů se smutným obličejem, aby ukázala, že je jí to líto.

Bylo už téměř půl třetí, takže dvojčatům brzy skončí školka a nemá je kdo vyzvednout. Znovu zavolala Jasonovi. A znovu se jí ozval záznamník. Tentokrát by už opravdu nemělo žádnou cenu nechávat vzkaz. Do BrightStart by se stejně nedostal včas. A na mobilu má Jason nevyzvednuté zprávy ještě z doby posledních prezidentských voleb.

Zavolala do školy. Telefon zvedla recepční, což byla mladá žena se vzhledem modelky, ale nesmírně nekompetentní a pravidelně ztrácející formuláře a šeky. Maribeth se jí zeptala, jestli by Oscar s Liv mohli odpoledne zůstat ve školce trochu déle.

„Je mi líto, ale když skončí vyučování, hlídání nenabízíme,“ řekla recepční, jako kdyby se Maribeth ptala jako nějaký náhodný volající a nezasvěcený člověk, a ne jako rodič, jehož děti do školky chodí už déle než rok.

„Já vím, ale jsem, no... Bohužel jsem se zdržela.“

„Politika BrightStart jasně říká, že děti musíte vyzvednout nejpozději do půl čtvrté,“ poznamenala recepční a nakonec připojila syknutí. Byla opravdu hrozná.

„Já znám politiku školky, ale jedná se o...“ Maribeth zaváhala. Stav nouze? To znělo, jako kdyby se nejednalo o její srdce, ale spíš o kolosální plýtvání časem. „... o nevyhnutelnou situaci. Do půl čtvrté se do školky nedostanu. A ani můj manžel nebo chůva. Víím, že učitelé tam zůstávají déle. Nemohli by si Oscar s Liv zatím hrát někde v koutě? Nedokážu si představit, že bych byla jediným rodičem, kterému se tohle někdy stalo.“ I když, kdo ví? Třeba je. Školka, která se nacházela ve čtvrti Tribeca a kde Maribeth žila už

víc než dvacet let v bytě s regulovaným nájemným, se stala jedním z nejdražších směrovacích čísel v celé zemi. Někdy to vypadalo, jako kdyby i chůvy zaměstnávaly chůvy.

Recepční vyloudila nepříjemný zvuk a vyzvala Maribeth, aby počkala. O pár minut později se vrátila a oznámila jí, že jeden z rodičů se nabídl, že dvojčata vyzvedne.

„Výborně. Kdo je to?“

„Niff Spenserová.“

Niff Spenserová technicky nebyla rodičem z BrightStart. Do téhle školky chodily její dvě starší děti, ale nyní pokračovaly ve školní přípravce K12. A třetí dítě začne školku navštěvovat příští rok. Přesto ve „volném roce“ pracovala jako dobrovolnice, aby, jak sama říkala, „zůstala v obraze“. Jako kdyby se ve školce získávala nějaká technika, jak se naučit něco obzvlášť těžkého, v níž si člověk nemůže dovolit polevit.

Maribeth ji nemohla vystát.

Ale Jason nebral telefon a Robbie neměla volno. Hlavou jí blesklo, že by mohla zavolat Elizabeth, ale zdálo se to nevhodné. Spíš jako kdyby volala šéfové než přítelkyni.

Od recepční si vzala číslo na Niff a poslala jí kontakt na Jasona a ujistila ji, že dvojčata vyzvedne před večerí. Niffino číslo poslala Jasonovi a ještě připsala, že ona nemůže, tak ať všechno zkoordinuje s Niff sám. *Prosim, dej vědět, že jsi zprávu dostal*, napsala.

Dostal, napsal jí nazpátek.

To rozhodnutí vlastně přišlo tak nějak samo od sebe. Neřekne Jasonovi, proč sama nemohla, dokud to všechno nebude mít za sebou. A když se ukáže, že o nic nejde, možná mu to neřekne vůbec. Je velká šance, že se vůbec nezeptá.

Maribeth se podívala na snímač na prstě. Byl to snímač pulzu. Vzpomněla si, že její otec měl po prodělaném infarktu stejný. Sní-

mače, které měla umístěné na hrudníku, ji svědily. Měla podezření, že večer se bude muset pěkně drhnout, aby všechno to lepidlo dostala pryč. „Promiňte,“ obrátila se na jednu z přítomných doktorek na pohotovosti. Byla to mladá, dobře vypadající žena, která měla na nohou drahé boty a mluvila jako moderátorka z talk show *Valley Girl*. „Nevíte, kdy by mě odsud mohli pustit?“

„Myslím, že vám nechali dělat další krevní obraz,“ odpověděla lékařka.

„Další? Proč? Myslela jsem si, že mám EKG v pořádku.“

„Takový je postup.“

Spíš si jen kryjí vlastní zadek nebo chtějí navýšit účet. Maribeth jednou editovala text týkající se nemocnic, které se orientují pouze na zisk.

To jí připomnělo článek, který jí poslala Finoula. Taky by mohla vyškrtnout něco ze svého seznamu. Podívala se na text do telefonu. Šlo o docela zajímavý nápad, jak celebrity využívají sociální média pro dobročinné účely. Maribeth si nejasně vzpomínala, že o podobném tématu mluvila na poradě, kde ten nápad nekompromisně smetli ze stolu. Maribeth obvykle článek přečetla a ihned viděla, kde jsou jeho slabiny ve struktuře, logice nebo slovesném rodu, a také věděla, jak si s nimi poradit. Ale tentokrát článek četla podruhé, potřetí a kvůli celému lesu nebyla schopná vidět jednotlivé stromy. Neviděla, jak by ho měla upravit.

Je to tou nemocnicí. Ta se jen stěží dá považovat za příznivé místo na práci. Potřebuje jít domů. Je téměř čas na večeri. Jason už je pravděpodobně s dětmi doma. Možná že se dokonce už začal divit, i když starosti si ještě asi nedělal. Zavřela článek a všimla si, že má několik zmeškaných hovorů z pevné linky. Zavolala a Jason zvedl sluchátko téměř okamžitě. „Maribeth,“ řekl, „kde jsi?“

Zvuk Jasonova rozvážného zvučného hlasu v ní vyvolal vzpomínky. Možná proto, že jeho hlas zněl v telefonu stejně jako v rádiu. Pořád měl tu moc vrátit ji o pětadvacet let nazpátek, kdy Maribeth v noci poslouchávala s kamarádkami z koleje jeho Demo-Gogue show a společně hádaly, kdo je ve skutečnosti (jméno, které používal v éteru, byl Jinx) a jaký asi je. „Vsadím se, že je ošklivý jako hřích,“ řekla její spolubydlící Courtney. „Žhavý hlas, odporný obličej.“ Maribeth, která pracovala v univerzitním časopise, na jeho vzhled neměla žádný názor, ale byla si jistá, že to bude nespolehlivý snob, stejně jako každý, kdo má něco společného s filmem nebo hudbou. „Měla bys s ním udělat rozhovor a zjistit to,“ vyzvala ji tenkrát Courtney.

„Kde jsi?“ zopakoval Jason. Teď už v jeho hlase slyšela podráždění. A pak slyšela i jeho důvod. Zpovzdálí k ní doléhaly hlasy dospělých a dětí. Spousty dětí.

Potlach. Dneska večer. Do prdele!

„Myslel jsem, že chceš, abych upekl kuře, ale žádné doma nemáme a všichni jsou už tady,“ řekl Jason. „Přineseš nějaké jídlo?“

„Ne. Omlouvám se. Zapomněla jsem.“

„Ty jsi *zapomněla*?“ Teď už Jason zněl opravdu našťvaně. Tomu vcelku rozuměla, ale i tak se jí opět sevřelo srdce. Protože ve skutečnosti – kolikrát už Jason něco nezvládl a nechal na ní, aby si s tím zmatkem nějak poradila?

„Ano, zapomněla jsem,“ odsekla. „Měla jsem v hlavě jiné věci, protože celé odpoledne trčím na pohotovosti.“

„Počkej, cože? Proč?“

„Bolelo mě na prsou, takže mě doktorka Crayová poslala na kontrolu do nemocnice,“ vysvětlila.

„Sakra, cože?“ Teď už Jasonův hlas zněl rozčileně, vážně našťvaně, ale jinak než předtím. Jako kdyby ji bránil před nějakým surovcem.